

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2305/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градско зеленило“ Нови Сад, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1004/23 од 29.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1004/23 од 29.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1004/23 од 29.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 278/2021 од 24.01.2023. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене основне зараде за период од јануара 2018. године закључно са новембром 2020. године, исплати појединачно опредељене месечне износе, са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу, док је преостали део тужбеног захтева за исплату мање исплаћене основне зараде за период од децембра 2017. године закључно са јануаром 2021. године одбијен, са каматом. Решено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1004/23 од 29.03.2023. године преиначена је одлука о трошковима парничног поступка и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 30.442,70 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док су у преосталом делу одбијене као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, с предлогом да суд о истој одлучи као о изузетно дозвољеној.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од децембра 2017. године закључно са јануаром 2021. године. О овом захтеву тужиоца судови су одлучили у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у предметима са истим или битно сличним правним и чињеничним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега су ревизијски наводи којима се указује на неуједначену судску праксу неосновани. Такође, поводом предмета спора не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. На основу изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 19.01.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 54.250,80 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом нису досуђени тражени трошкови на име састава одговора не ревизију, с обзиром да нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП. Из тог разлога је Врховни суд одлучио као у ставу трећем изреке применом одредбе чл. 165. ст.1 ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**